

РЕШЕНИЕ

№ 3276

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Георги Стоев

при участието на секретаря Снежана П. Т.а
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20231100501268 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.258 и следв. ГПК.

С решение № 20071731 от 16.12.2022 г. по гр.д.№ 54022 по описа за 2019 г. на СРС, Трето ГО, 138 състав се:

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Г.П.“ – МВР, да заплати на А. Б. Т., на основание чл. 187, ал. 7 вр. с ал. 5, т. 2 от ЗМВР вр. с чл. 179, ал. 1 вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР, сумата от 3 184,26 лв., представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен за периода от 01.07.2016 г. до 30.06.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска на 24.09.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, както и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 458,12 лв., представляваща лихва за забава върху дължимото допълнително възнаграждение за извънреден труд, за периода от 01.07.2017 г. до 30.06.2019 г.

Постъпила е въззивна жалба от Главна дирекция „Г.П.“- МВР“ ,

ответник пред СРС. Решението се обжалва изцяло.

Излагат се доводи за неправилност на така постановеното решение. Сочи, че положеният от ищеца /пред СРС/ извънреден труд е изплатен; това се установявало от събраните по делото писмени доказателства. Спазването на общото трудово законодателство се установявало от заключението на съдебно-икономическата експертиза. Счита, че са неприложими правилата на НСОПЗ, тъй като ЗМВР е специален закон. С оглед постановеното решение № С-262/2020 г. на СЕС първоинстанционното решение се явявало постановено в нарушение на чл.633 ГПК. Счита, че ответника не попада под закрилата на чл.188, ал.2 ЗМВР. Не се следвало и възнаграждение за инструктаж 30 минути преди всяка смяна ведно с лихва за забави законна лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, тъй като такова не било предвидено в чл.23, ал.1 от Наредба № 8121з-36/07.01.2020 г.

Иска се да бъде отменено първоинстанционното решение и да се постанови друго, с което претенциите да бъде отхвърлени. Претендират се разноси.

По въззивната жалба е постъпил отговор от ищеца пред СРС- А. Б. Т., в който се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното от СРС, решение. Сочи, че решението е подробно и аргументирано. Претенциите му били доказани от заключението на съдебно-счетоводната експертиза. Относно заплащането на възнаграждение за провеждане на инструктаж преди всяка смяна ответникът не бил направил оспорване пред СРС. Напротив, бил направил признание за провеждането на такъв, както и описал как се извършва този инструктаж. Провеждането на такъв се подкрепяло от разпита на свидетеля, както и от заключението на вещото лице. Незаплатеният извънреден труд за инструктаж за периода от 01.07.2016 г.- 30.06.2019 г. възлизал на 209 часа или дължима била сумата в размер на 1438,70 лв. лихвата за забавено издължаване- 207,65 лв. като се позовава на т.1.3 от заключението на съдебно-счетоводната експертиза. Претендират се разноси.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е уведомен на 19.12.2022 г.

Въззивната жалба е подадена на 23.12.2022 г., т.е. в срока по чл.259, ал.1

ГПК.

Въззивната жалба е подадена от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на институционален контрол.

Налице е правен интерес от обжалване.

Следователно **въззивната жалба е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че спорните между страните въпроси са свързани с това дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд са приложими разпоредбите на КТ и НСОПЗ - в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от посочената наредба, или следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, както и дали е налице извънреден труд при превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ.

Прието е още, че дневното работно време е обичайното работно време. Нощен бил трудът, който се полага от 22.00 ч. до 06.00 ч. съгласно чл. 140, чл. 141, ал. 2 КТ. Трудовото законодателство изхождало от идеята за принципна допустимост на работата през нощта, като я съчетавало с мерки за ограничаване на нейното неблагоприятно влияние върху работника или служителя - специална закрила /чл. 140, чл. 140а, чл. 149 и чл. 261 КТ/, която произтичала от оценката за повишената вредност на работата през нощта за човешкия организъм - чрез нея се нарушавали обичайните за тази част на денонощието биологични функции на човешкия организъм, тя изисквало по-голямо напрежение, водела до по-бърза и по-голяма умора, променяла реда на почивките на работника или служителя, нарушавала обичайния ритъм на неговия личен живот. Положеният нощен труд се отчитал и се заплащал увеличено в сравнение с дневния. Увеличението се изразявало на първо място в запазването на ставката за дневното работно време, като изравняването се извършвало със съответни коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време /подневно или сумирано/

съгласно чл. 9, ал. 2 НСОРЗ и на второ място - в заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното възнаграждение, чийто минимален размер бил установен в чл. 8 НСОРЗ. Оправданието за това допълнително заплащане на нощния труд било в по-големия разход на умствена и физическа енергия от престираната работна сила от работника или служителя и необичайното за биологичния ритъм на човека време от денонощието, през което трудът се полагал като в този смисъл било приетото в Решение № 14 от 27.03.2012 год. на ВКС по гр.дело № 405/2011 год., IV г. о., ГК.

Съгласно разпоредбата на чл. 176 ЗМВР, брутното месечно трудово възнаграждение на държавните служители на МВР се състояло от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. В чл. 179, ал. 1 ЗМВР било предвидено, че на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22.00 ч. до 6.00 ч., а в чл. 187, ал. 5, т. 2 и ал. 6 ЗМВР /приложима редакция на закона – изм. и доп. обн. ДВ, бр. 81 от 2016 год./ - че работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период - за служителите, работещи на смени, като извънредният труд се заплащал с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР била 8 часа дневно и 30 часа седмично при 5-дневна работна седмица - чл. 187, ал. 1 ЗМВР /приложима редакция на закона - изм. и доп. обн. ДВ, бр. 81 от 2016 год./. Работното време на държавните служители се изчислявало в работни дни – по дневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период - чл. 187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР. При работа на смени било възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 6.00 ч., като работните часове не следвало да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период - чл. 187, ал. 3, изр. 3 ЗМВР.

Според чл. 187, ал. 9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определял с наредба на министъра на вътрешните работи. През процесния

период била действала Наредба № 81213-776 от 29.07.2016 год. за реда за организация и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 60 от 02.08.2016 год., в сила от 02.08.2016 год., отм., бр. 3 от 10.01.2020 год., в сила от 10.01.2020 год., Решение № 16766 на ВАС на РБ - бр. 4 от 14.01.2020 год. В чл. 3, ал. 3 от наредбата било предвидено, че за държавните служители от МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове не следвало да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, а в чл. 31 - че отработеното време между 22.00 ч. и 06.00 ч. се отчитало с протокол, като били посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. В посочения подзаконов нормативен акт обаче липсвало правило за трансформиране на нощния труд в дневен /за разлика от чл. 31, ал. 1 от Наредба № 81213- 407 от 11.08.2014 год., отм. с Наредба № 81213-592 от 25.05.2015 год., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 ч. и 06.00 ч. за отчетния период се умножавал по 0.143, като полученото число се сумирало с общия брой отработени часове за отчетния период/.

Същевременно съгласно нормата на чл. 188, ал. 2 ЗМВР, държавните служители, полагащи труд за времето между 22.00 ч. и 06.00 ч., се ползвали със специална закрила по КТ. При липсата на правило за отчитане на нощния труд в специалния закон - ЗМВР /до изменението на чл. 187, ал. 4 със ЗИДЗМВР от м.юли 2020 год./ и в наредбата, издадена по чл. 187, ал. 9 ЗВМР, то при сумирано отчитане на работното време на служителите от МВР, работещи по служебно правоотношение, следвало да се прилага субсидиарно правилото за трансформиране на нощните часове в дневни, установено в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Да се приемело противното означавало да се допуснат различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, въпреки че те изразходвали психическа и физическа енергия и извършват полезна трудова дейност в една и съща част от денонощието /работно време/ и при едни и същи вредни за здравето последици, което щяло да доведе до нарушаване на принципа за равностойно третиране, закрепен в чл. 6 от Конституцията на Република

България и чл. 14 ЕКЗПЧОС /така било прието и в Решение № 311 от 08.01.2019г.год. на ВКС по гр.дело № 1144/2018 год., IV г. о., ГК/.

С Решение на съда на ЕС от 24.02.2022 год., постановено по дело С-262/2020 /образувано по преюдициално запитване, отнасящо се до тълкуването на чл. 12, б. „а“ от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003 относно някои аспекти на организацията на работното време, както и на чл. 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз, отправено в рамките на спор между служител и ГДПБЗН към МВР по повод отчитането и заплащането положените часове нощен труд/макар да не бил даден конкретен отговор на въпроса за приложението на общата правна уредба на България в правоотношенията с държавните служители /служителите на МВР/, доколкото тълкуването на национални правни норми не било обхвата на компетентността на СЕС, било прието, че националното ни право видимо изключва държавните служители на МВР като полицаите и пожарникарите от обхвата на общия правен режим, който предвиждал ограничение от седем часа на нормалната продължителност на нощния труд, от една страна, а от друга, не предоставял на тези държавни служители възможността за преобразуване на нощния труд в дневен. Също така било посочено, че Директива 2003/88 не налага да се приемат мерки, с които да се установи разлика между нормалната продължителност на нощния труд и нормалната продължителност на труда през деня, т.е Директивата не налагала да се приеме особена норма, която специфично да урежда нормалната и пределна продължителност на нощния труд, при условие че тази продължителност е ограничена в съответствие с изискванията, произтичащи от чл. 8 на Директивата /осем часа/. При всички случаи обаче за тези работници от публичния сектор като полицаите и пожарникарите трябвало да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд, а чл. 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябвало да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и

разумен критерий, т.е. да е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и да е съразмерна на тази цел.

Действително в чл. 179, ал. 1 ЗМВР било предвидено, че за полагане на труд през нощта от 22.00 до 6.00 ч. на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения, но заплащането на 0.25 лв. за всеки отработен час /която ставка била идентична на предвидената в общата правна уредба - чл. 8 НСОПЗ - в редакция към процесния период/, при различното третиране на работниците от частния сектор и тези от публичния сектор по отношение на преобразуването на нощните часове в дневни, не можело да компенсира особената тежест на нощния труд. Установените в ЗМВР компенсаторни механизми - допълнително възнаграждение за прослужено време - чл. 178, ал. 1, т. 1, по-голям основен платен годишен отпуск - чл. 189, ал. 1 ЗМВР, обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение - чл. 234, ал. 1, по-благоприятен режим за заплащане на извънреден труд - чл. 187, ал. 7 ЗМВР, по-благоприятни условия за придобиване право на пенсия - чл. 69, ал. 2 КСО, пенсиониране при условията на I категория труд - чл. 69 КСО, ползвали всички служители на МВР, а не само тези, полагащи нощен труд, като за последните не били предвидени други мерки за защита по смисъла на Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003 относно някои аспекти на организацията на работното време. В т. 76 от Решението на Съда на ЕС от 24.02.2022 год., постановено по дело C-262/2020, било посочено, че аргументът за липсата на механизъм за преобразуване на нощните часове в дневни, обяснен със съображения от правен и икономически порядък, не отразявал допустима от закона цел, годна да обоснове разликата в третирането.

В тази връзка неоснователни се явявали доводите на ответника за неприложимост на установения в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ коефициент за отчитане на положения от ищеца нощен труд, както и за наличието на компенсаторни механизми в действащата нормативна уредба. Обстоятелството, че ответникът бил изпълнил задължението си да заплати на ищеца допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0.25 лв. за всеки отработен час през нощта не изключвало приложението на правилото на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, което се прилагало едновременно с правилата за заплащане на нощния труд / в този смисъл били решение № 14 от 27.03.2012 г. по гр. д. № 405/2011 г., IV г. о. и решение № 540 от 7.07.2010 г. по гр. д. № 895/2009 г., IV г. о./

Съгласно чл. 9, ал. 2 НСОПЗ при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщали в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за по дневно отчитане на работното време за съответното работно място. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР било 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица /чл. 187, ал. 1 ЗМВР/. Следователно нормалната продължителност на дневното работно време, установени при по дневно отчитане на работното време на държавните служители в МВР, било 8 часа - това била първата от двете величини, необходими за изчисляване на приложимия коефициент. По отношение на втората от тях съдът е приел, че за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени в системата на МВР работното време се изчислявало сумирано за тримесечен период с възможност за полагане на труд и през нощта между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове не следвало да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период /чл. 187, ал. 3 ЗМВР/. Т.е., от посочената норма било видно, че 8-часовото ограничение при полагане на нощен труд на смени се отнасяло за случаите на сумирано изчисляване на работното време за тримесечен период, а не за случаите на по дневно отчитане на работното време, която била различна форма на отчитане на труда. През исковия период в ЗМВР липсвала норма, която да установява нормалната продължителност на нощното работно време при по дневно отчитане на работното време. Ето защо при подобна празнота в специалния закон следвало да се приложи общото правило на чл. 140, ал. 1 КТ, съгласно което нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица било до 7 часа. Следователно отношението между нормалната продължителност на дневното работно време /8 часа/ и нормалната продължителност на нощното работно време /7 часа/, установени за по дневно отчитане на работното време на служителите в МВР, било 1.143.

При тези си мотиви СРС е приел, че за процесния период нощните часове, преизчислени в дневни с коефициент 1.143, следва да се вземат предвид при решаването на въпроса дали е положен извънреден труд от страна на ищеца.

От заключението на вещото лице на приетата по делото съдебно-

счетоводна експертиза, което съдът е възприел изцяло, се установявало, че през процесния период - от 01.07.2016г. до 30.06.2019 год., ищецът бил положил нощен труд като възнаграждението за него възлизало на 3 184,26 лв., а обезщетението за забава в размер на законната лихва за исковия период възлизало на 458,12 лв. За изпадането на ответника в забава не била необходима покана - заплащането на извънредния труд било част от задължението за заплащане на трудово възнаграждение, за което бил установен срок /месечно заплащане при тримесечно сумарно отчитане на работното време/, поради което ответникът изпадал в забава след изтичане на тримесечието, за което е дължимо съответното възнаграждение.

Предявените иски за главница и обезщетение за забава били изцяло основателни /с оглед допуснатото изменение в с.з./, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане и като такива са уважени.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция констатира следното:

Ищецът твърди, че е държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР. Твърди, че за периода 01.07.2016 г.- 30.06.2019 г. е изпълнявал служебните си задължения на 12-часови смени като полагал труд и през нощта за времето от 22.00 часа до 06.00 часа. Сочи, че поради неизвършването на преизчисление на този труд, както било посочено в чл.9, ал.2 НСОПЗ му се дължало възнаграждение за общо 472 дежурства или сумата в размер на 1828,90 лв. Възнаграждение се дължало и за часовете за явяване на инструктаж преди застъпване на смяна, за проведени 472 бр. инструктажи преди горепосочените смени, възлизащо на сумата в размер на 1622, 80 лв. Главниците се претендират ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане. Претендирана е и лихвата за забава за периода от падежа на всяко изискуемо вземане до датата на подаване на исковата молба.

След депозирането на съдебно-счетоводната експертиза от процесуалния представител на ищеца е подадена молба /л.134/, съдържаща искане за изменение на размера на претенциите, съответно за **възнаграждение за незаплатения извънреден труд при направено преизчисление по чл.9, ал.2 НСОПЗ в размер на 1745,56 лв. и за**

инструктаж – 1438,70 лв. и съответните лихви върху двете главници – 250,47 лв. и 207,65 лв.

Видно от съставения протокол за публичното съдебно заседание, състояло се на 06.10.2020 г., съдът е допуснал така направеното от ищеца волеизявление с правно основание чл.214, ал.1 ГПК за изменение на претенциите си чрез намаление.

С петитума на съдебното си решение първоинстанционният съд е осъдил ответника да заплати сумата от 3 184,26 лв., която е посочена като представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен за периода от 01.07.2016 г. до 30.06.2019 г. тази претенция, както вече посочихме по-горе е предявена за сумата от **1745,56 лв.** Следователно като е присъдил по-голяма сума от претендираната СРС е постановил свръх петитум. Налага се извод, че за разликата над претендираната сума от **1745,56 лв. до присъдената такава в размер на 3 184,26 лв., обжалваното решение е недопустимо и като такова ще следва да бъде обезсилено. Същото се отнася и досежно претенцията по чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата над 250,47 лв. до присъдената сума от 458,12 лв.**

За сумата в размер на 1438,70 лв., представляваща разликата между сумите 1745,56 лв. и 3 184,26 лв. делото ще следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС за произнасяне по действително предявения иск, а именно относно претендираното от ищеца възнаграждение за часовете за явяване на инструктаж преди застъпване на смяна. Същото се отнася и досежно претенцията по чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от 207,65 лв.

В частта в която СРС се е произнесъл по иска по чл.187, ал.7, вр. с ал.5, т.2 ЗМВР в рамките на заявеното, обжалваното решение е валидно и допустимо.

По доводите във въззивната жалба досежно претендираното възнаграждение за извънреден труд в хипотезата на чл.9, ал.2 НСОПЗ:

Спорен въпрос по делото е дали са приложими правилата на КТ, респ.чл.9, ал.1,2 и 3 от НСОПЗ по отношение на служителите на МВР и от тук приложим ли е коефициент 1,143 относно приравняването на 7 часа, отработени през нощта на 8 часа, отработени през деня, както и това за работа

по трудово правоотношение.

Със задължителното за съдилищата тълкуване, дадено с Тълкувателно решение № 1/15.03.2023 г. по тълк. дело № 1/20 г. на ОСГК на ВКС, е прието за правилно становището, че при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове. Разяснено е, че в случая не са налице предпоставките по чл. 46, ал. 2, изр. 1 ЗНА за прилагане по аналогия на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ относно преобразуването на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 0.143 по отношение на служителите на Министерство на вътрешните работи. Посочено е, че неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР се компенсира със съответните компенсаторни механизми допълнително възнаграждение за прослужено време - чл. 178, ал. 1, т. 1 ЗМВР, по - голяма основен платен годишен отпуск /чл. 189, ал. 1 ЗМВР/, обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение /чл. 234, ал. 1 ЗМВР/, по - благоприятен режим за заплащане на извънреден труд /чл. 187, ал. 5, 6 и 7 ЗМВР/, липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски и по - благоприятни условия за придобиване право на пенсия /чл. 69, ал. 2 КСО/, пенсиониране при условията на I категория труд /чл. 69 КСО/ и др. Разяснено е, че посоченото разрешение съответства и на правото на ЕС, като с решението на Съда на Европейския съюз по дело № C-262/20 е прието, че чл. 20 и чл. 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава - членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците в частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т. е. свързана е с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерно на тази цел /т. 80/.

Предвид задължителното тълкуване, дадено в посоченото Тълкувателно решение на ОСГК на ВКС, положението от въззиваемия нощен труд през процесния период, не следва да се преобразува в дневен, респ. в извънреден

труд, чрез използване на допълнителен коефициент - 1, 143, на основание чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ.

Ето защо, предявеният иск за сумата в размер на **1745,56 лв.** с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР във вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР е неоснователен.

С оглед формирания извод за неоснователност на главния иск, следва да се отхвърли като неоснователен и искът за сумата в размер на **250,47 лв.** с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Налага се извод, че **първоинстанционното решение в тази му част е неправилно** и като такова ще следва да бъде отменено. Вместо това ще бъде постановено друго с което тези претенции на ищеца ще бъдат отхвърлени като неоснователни.

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора обжалваното решение е **неправилно и в частта за разноските**.

Съдът намира, че разноски следва да бъдат разпределени само за частта на решението в която същото беше прието за допустимо.

Или същите следва да бъдат **разпределени** по следния начин:

На ищеца разноски не се следват.

На ответника се следват разноски и същите се изразяват в **юриск.възнаграждение** за процесуално представителство, което съдът определя на основание чл.78, ал.8 ГПК **в размер на 80 лв.**

Ответникът не дължи държавна такса по чл.78, ал.6 ГПК, а разноските за вещо лице остават за сметка на бюджета.

Касае се до спор с характер на трудов и ищецът не дължи държавна такса, виж в този смисъл ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк.д.№ 6/2012 на ОСГТК на ВКС.

Пред въззивната инстанция:

При това положение **на въззивника** разноски се следват и същите се изразяват в **юриск.възнаграждение** за процесуално представителство, което съдът определя на основание чл.78, ал.8 ГПК **в размер на 50 лв.**

На въззиваемата страна разноски не се следват.

Касае се до спор с характер на трудов и въззиваемият не дължи държавна такса, виж в този смисъл ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк.д.№ 6/2012 на ОСГТК на ВКС.

В частта в която решението беше прието за недопустимо разноските следва да се определят от съда при новото разглеждане на делото съобразно изхода от същото.

Водим от горното, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20071731 от 16.12.2022 г. по гр.д.№ 54022 по описа за 2019 г. на СРС, Трето ГО, 138 състав, **в частта** в която се: **ОСЪЖДА** Главна Дирекция „Г.П.“ – МВР, гр.София, бул. ****, да заплати на А. Б. Т., ЕГН *****, гр.София, ж.к. „Красна поляна“- част Първа, бл.****, съдебен адрес: гр.София, ж.к.„Лозенец“, ул.„**** – адв.М.О., на основание чл. 187, ал. 1, т. 3 ЗМВР, сумата от **1745,56 лв.**, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен за периода от 01.07.2016 г. до 30.06.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска на 24.09.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, както и иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за изплащане на сумата от **250,47 лв.**, представляваща лихва за забава върху дължимото допълнително възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен за периода от 01.07.2017 г. до 30.06.2019 г., както и **в частта за разноските**

И вместо това

ПОСТАНОВЯВА

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от А. Б. Т., ЕГН *****, гр.София, ж.к. „Красна поляна“- част Първа, бл.****, съдебен адрес: гр.София, ж.к.„Лозенец“, ул.„**** – адв.М.О., срещу Главна Дирекция „Г.П.“ – МВР,

гр.София, бул. ****, иск с правно основание чл. 187, ал. ал.7 вр. с ал.5, т. 2 от ЗМВР вр. с чл.179, ал.1 вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **1745,56 лв.**, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен за периода от 01.07.2016 г. до 30.06.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска на 24.09.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, както и иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за изплащане на сумата от **250,47 лв.**, представляваща лихва за забава върху допълнително възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен, **като неоснователен.**

ОБЕЗСИЛВА решение № 20071731 от 16.12.2022 г. по гр.д.№ 54022 по описа за 2019 г. на СРС, Трето ГО, 138 състав, **в частта** в която се: ОСЪЖДА Главна Дирекция „Г.П.“ – МВР, гр.София, бул. ****, **да заплати** на А. Б. Т., ЕГН *****, гр.София, ж.к. „Красна поляна“- част Първа, бл.****, съдебен адрес: гр.София, ж.к.“Лозенец“, ул.“**** – адв.М.О., на основание чл. 187, ал. ал.7 вр. с ал.5, т. 2 от ЗМВР вр. с чл.179, ал.1 вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР, **сумата над 1745,56 лв. до 3 184,26 лв.**, присъдена като допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен за периода от 01.07.2016 г. до 30.06.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска на 24.09.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, както и по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, **за сумата над 250,47 лв. до 458,12 лв.** – присъдена като лихва за забава върху допълнително възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СРС в частта относно претендираното от ищеца А. Б. Т., ЕГН *****, гр.София, ж.к. „Красна поляна“- част Първа, бл.****, съдебен адрес: гр.София, ж.к.“Лозенец“, ул.“**** – адв.М.О., срещу Главна Дирекция „Г.П.“ – МВР, гр.София, бул. ****, възнаграждение за часовете за явяване на инструктаж преди застъпване на смяна за периода от 01.07.2016 г. до 30.06.2019 г. , на

основание чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 179, ал. 2 ЗМВР, както и досежно претенцията по чл.86, ал.1 ЗЗД за забавено издължаване на това възнаграждение.

ОСЪЖДА А. Б. Т., ЕГН *****, гр.София, ж.к. „Красна поляна“- част Първа, бл.****, съдебен адрес: гр.София, ж.к.“Лозенец“, ул.“**** – адв.М.О., да заплати на Главна Дирекция „Г.П.“ – МВР, гр.София, бул. ****, сумата в размер на **80 лв.- разноси за процесуално представителство** пред първата съдебна инстанция.

ОСЪЖДА А. Б. Т., ЕГН *****, гр.София, ж.к. „Красна поляна“- част Първа, бл.****, съдебен адрес: гр.София, ж.к.“Лозенец“, ул.“**** – адв.М.О., да заплати на Главна Дирекция „Г.П.“ – МВР, гр.София, бул. ****, сумата в размер на **50 лв.- разноси за процесуално представителство** пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на **КАСАЦИОННО** обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____